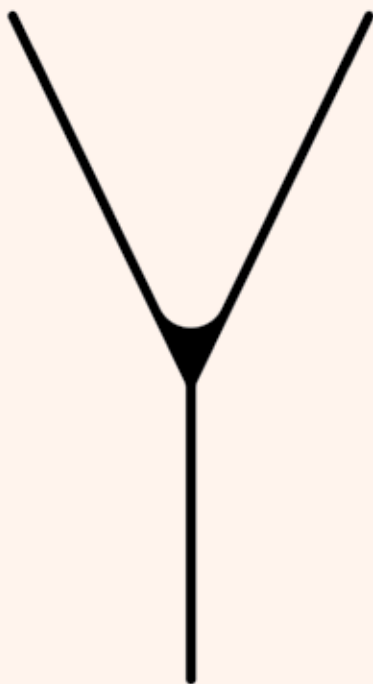

Cem Akaş

CEM AKAŞ

Y

Can Çağdaş

Y, Cem Akaş

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

4. basım: Kasım 2022, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-3701-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750737015

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEM AKAŞ
Y

ROMAN

♥can

Cem Akaş'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Sincaplı Gece, 2016

7, 2020

19, 2020

Gitmeyecekler İçin Urbino, 2020

Zamanın En Kısa Hali, 2020

Olgunluk Çağı Üçlemesi, 2021

Gizli Hava Müzesi, 2022

Tekerleksiz Bisikletler, 2022

CEM AKAŞ, 1968'de Mannheim, Almanya'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor. Başlıca yapıtları: *Noktanın Kesişimleri Antolojisi* (1990), *7* (1992), *Suç ve Ceza* (1992), *Gizli Hava Müzesi* (1995), *Olgunluk Çağı Üçlemesi* (2001), *Gitmeyecekler İçin Urbino* (2007), *19* (2009), *Tekerleksiz Bisikletler* (2012), *Sincaplı Gece* (2016), *Y* (2018), *Zamanın En Kısa Hali* (2020).

www.cemakas.org

Prolog

1.

Kapının zili çalmamıştı. Arendi sonradan, Ben zili duydum sanki, dese de çalmamıştı, eminim. Dışarı çıkmayacaktım, kapının önüne bir şey çıkarmak gibi bir niyetim de yoktu ama adımlarım beni kapıya götürdü işte. Açtığımda Constantine'i hemen görmedim; sokağın karşısındaki binaya, ağaçlara baktım; güneşi alnımda hissettim, gözlerim hafifçe karardı, gözkapaklarım indi. Derin bir nefes alıp gerisingeri içeri gireceğim sırada fark ettim onu. Çiçek desenli, pastel renkli bir sepetin içindeydi, sentetik ve ucuzca bir sepetti, yumuşak bir örtüye sarılıydı bebek, keyfi yerinde gibiydi.

Bakakaldım.

Arendi içeriden, Biri mi geldi? diye seslendi ama konuşmadım o an; Constantine'e bakarken bütün dil yetilerimi yitirmiş gibiydim, İliada ne oldu, kimmiş? diye yeniden seslendi Arendi, o zaman akıl ettim çevreme bakınmayı. Kim bırakmıştı bebeği kapımızın önüne? Ne zamandır oradaydı? Kimse görmüş müydü? Constantine'in gözleri açıldı, cin gibi bakınıyordu, dilinin minik ucu görünüyordu, hiç sesi çıkmıyordu ama. Kararsız kaldım bir anlığına – sepeti içeri almak, geri dönüşsüz bir yolun ilk adımı gibi yankılandı içimde, gürültüsü arttıkça arttı. Tabii ki öyleydi; bunu en başından biliyordum.

Arendi'nin yumuşak elini çıplak omzumda hissettim. Ne tatlı bebek bu, dedi, Zavallım, kim bıraktı seni buraya? Sonra, Ne bakıyorsun, alalım içeri, ağlayacak şimdi, diyerek bana ıktı. Apar topar sepeti aldım yerdende, içeri girdik. Salonda kanepeye oturup Constantine'i sepetinden çıkardığımızda i çekti, zar zor duyduk; daha verilecek kararlar zihnimde birer soru olarak bile berraklaşmamışken verdim kararımı, o an. O kadar güzel bir bebektiki, kim olduğunu bilmediğimiz bir hayranımızın onu bize gerçekten hediye ettiğine kendimizi inandırmamız zor olmadı. Sepetin iini yokladım elimle, bir not ya da bir nesne aradım, açıklama olabilecek, açıklama yerine geçebilecek herhangi bir şey. Örtü dışında hiçbir şey yoktu. Birden Constantine ağlamaya başlayınca üzerimizdeki durgunluğun, rahvanlığın farkına vardım.

Sonra düşündüğümde, sanki çocuğu yetkili makamlara bildirmemiz gerekmeyecekmiş gibi, kapımızda kedi yavrusu bulmuşuz da bakmaya karar vermişiz gibi davrandığımızı hatırladım. Altı yıllık ilişkimizde ocuk yapma meselesini birkaç kez konuşmuştuk Arendi'yle ama bir türlü kendimizi hazır hissedip gerekli adımları atmamıştık, oysa doktor olduğum için çok da kolay olurdu bunu yapmak. Özel bir ocuk sevgimiz de yoktu sanki o güne kadar, en azından bunun herhangi bir emaresini gördüğümü sanmıyorum; arkadaşlarımızın bebekleri bizde hiç imrenme hissi yaratmazdı; sıkılırdık çocuklardan. Bir de tabii şu vardı: Arendi benimle birlikte olmaya başlamadan önce neredeyse yirmi yıl kimseyle olmamıştı; bir ilişkide olma fikrini bile zaman zaman yadırgadığını biliyordum, ocuk sahibi olmak için daha zamana ihtiyacı vardı bence.

Ama o sırada elbette buna değil, Constantine'in acil ihtiyaçlarına odaklanmıştım – altını temizlemek, karnını doyurmak lazımdı. Arendi'ye döndüm, En küçüğünden

çocuk bezi, dedi lafı bana bırakmadan, İlk ay maması, biberon – başka? Siparişi verdi, yan yana oturmayı sürdürdük, kucağında Constantine. Pencere açıldı ama arka taraf da açık olduğu için biraz esiyor, yaz sıcağı o kadar hissedilmiyordu. Constantine'in yüzüne hafifçe üfledim, gözlerini kıstı, ağlamayı kesti, sanki gülümsedi.

Arendi ön kapının güvenlik görüntülerini oynattı. Önceki geceden beri dışarı çıkmamıştık ama Constantine kapıyı açmamdan yalnızca kısa bir süre önce bırakılmıştı, bundan nedense emindim. Geriye doğru oynatsana, dedim Arendi'ye. Gerçekten de çok geçmeden bulduk – 06.32'de elinde saplı bir karton kutuya benzer bir şey taşıyan kapüşonlu biri sokaktan kapımıza doğru yürümüş, kutuyu yere koymuş, sonra tekrar yerden alıp gitmişti. Kapının önündeyse sepet belirmişti – belli ki kutunun içindeydi, kutunun altı da boştu, kutuyu bırakan kadın sepetin ayrılmasını sağlamış, kutuyla birlikte uzaklaşmıştı. Bir dakika sürmemişti hepsi. Sokakta onu görmüş birileri varsa bile, hiç kimse kadının bir şey bıraktığını görmemiş olacaktır.

O sırada kapı çaldı, Arendi gidip açtı – siparişler gelmişti. Sehpaye sepetin içindeki örtüyü serip Constantine'in altını açtım. Arendi yandan beni izliyordu. Başımı kaldırıp ona baktım – geri dönüşsüz yolculuğumuzun neye benzeyeceğine dair minik bir ipucu duruyordu karşımızda. O kadar inanamamıştık ki ikimiz de bir şey demedik bir süre. Constantine kıpraşmaya başlayınca kendime geldim ama geç kalmıştım – ince bir şıprırtı eşliğinde sarı, berrak bir yay, Constantine'in bacak arasından yükselip sehpanın üzerinde ufak bir birikinti oluşturmaya başladı. Hemen bezi üzerine bastırdım, bitince de temiz bir bez daha alıp altını bağladım. Mamasını ısıtalım, dedim Arendi'ye; başını salladı, mutfağa gitti.

Çok zor ve beklenmedik ölçüde sessiz bir gün ve

gece oldu, kendimi herhalde hiç o kadar şaşkın hissetmemiştim, Arendi de her zamanki gibi kontrollü görünmesine rağmen benden farklı bir durumda değildi. Constantine çok mülayim bir bebektir, ağlaması sızlaması yoktu; iştahı yerindeydi, gazını çıkardıktan sonra da dört-beş saat uyudu. Ama bizi uyku tutmasının imkanı yoktu. Polise gitmemiz gerektiğini konuştuk – bir aylık bir bebeği tanımadığı birilerinin kapısına bırakıp kaybolan annenin –annesi olduğunu varsayıyorduk– bulunması gerekiyordu, herhangi bir bebek olsa bile ciddi bir durumdu bu, Constantine’in özelindeyse dünya çapında bir olaydan söz ediyorduk. Beni korkutan da buydu, polise gittiğimiz anda Constantine’i bizden alırlar, kendi ailesine asla vermezler, ortalık birbirine girer ve büyük olasılıkla Constantine ya devlet ya da gizli ve özel güçlerden biri tarafından öldürülürdü. Rektifikasyon’dan bu yana geçen 142 yılda pek çok şey kökten değişmişti elbette, ama gariptir, güç kullanan, üzerinde güç kullanılan ve gücü kutsayan denkleminde kayda değer bir değişiklik olmamıştı. Devlet yönetimlerinin iyi ve kötü yanlarını ayırt edebilecek ve devlet aygıtının neler yapabileceğini bilecek kadar kafamız çalışıyordu, ayrıca ikimiz de dindar kadınlar değildik – hayatımızı bu çocuğa adanacaksa bunun tek gerekçesi, doğrusunun bu olduğuna inanmamız olabilirdi, bir de tabii, ileride hangi boyutlara varacağını şu birkaç saat içinde göstermeyi başarmış, insanın benliğini saran aşık olma hali.

O güne kadar aşk uğruna bir şey yapmam ya da bir doğru uğruna neler yapabileceğimi düşünmem gerekmemişti hiç. Karar vermek için kendimize biraz zaman tanıyabileceğimizi düşünüyordu Arendi, bana da makul görünüyordu bu. Constantine hızla günlük rutininin bir parçası oldu, daha doğrusu hayatımızın akışını onun çevresinden dolaşacak şekilde yeniden kurguladık, bü-

yük bir doğallıkla ailemize alıverdük. Arendi'nin kuzini-
nin küçük kızı bize gelmeye başladı (alt değiştirmemesi
konusunda kesin talimat vermiştik, ben günde iki-üç
kere uğruyordum), bu da bize yaz bitene dek zaman ka-
zandırdı. Ben hastanedeki işimden ve anaokulundaki gön-
nüllülüğümünden bulduğum her fırsatta eve uğruyordum,
ikisi de on-on beş dakika mesafedeydi zaten. Arendi'nin
işi daha zordu, su idaresinde çalışıyordu, ofisi şehrin
öbür ucundaydı ve zaten çoğunlukla şehir dışında, dene-
timde oluyordu, neyse ki gönüllülüğünü bizim mahalle-
nin bostanında yapıyordu, arada eve kaçabiliyordu.

Bu düzende yaklaşık üç hafta geçirdik. O gece Aren-
di denetim turnesinden yeni dönmüştü; kuağında
Constantine'le mutfağa geldi, ben meyve salatası hazır-
lıyordum. Sesinde bir tuhaflık sezince baktım, gözleri
yaşlıydı. Adını Constantine koyalım mı? dedi. O ana ka-
dar yalnızca Bebek demiştik. Dünyanın en zorlu mutlu-
luklarından birine ömür boyu kucak açalım mı, diyordu.
Başım döndü. Çok iyi bulmuşsun, diyebildim sadece.
Birbirimize sarıldık, aramızda Constantine.

Y kromozomunun yeryüzünden silinmiş olduğu, artık yalnızca kadınların yaşadığı bir dünya. Geçmişin siyasetinden, ekonomisinden, toplum yapısından, kültürel birikiminden, ilişki biçimlerinden nefret edilen bir dünya bu, çünkü hepsi erkek yapımı. Artık yeni kurallar var, çünkü eski insanlar yok.

Constantine, böyle bir dünyaya doğan bir erkek çocuk. Nasıl olduğu bilinmiyor. Onu kapılarının önünde bulup evlat edinen iki kadın, oğullarını tam bir kız gibi yetiştiriyor ve cinsiyetini herkesten –özellikle de devletten– gizlemeyi başarıyorsa da, bu yolun sonunun kısa sürede gelmesinden korkuyorlar.

Y, kadınlar ve erkekler üzerine, arada sıkışmalar ve geçişler üzerine, toplum üzerine, ama en çok da koca dünyada yapayalnız kalmak üzerine bir mücadele romanı.

#ütopya #distopya #deneysel #kadındünyası #çocuk #istanbul #berlin #pinokyo

